

Bámuljuk tág szembogarakkal
s tág szembogarunk dermedt karikáin át
hullunk fölfelé, túl csillagokon,
szédülten egyre hullunk, hullunk.

LABDAJÁTÉK

Vagy lélekvándorlás

Labda járj, messze szállj
fűrge, pergő, eltekerő
balga játék, bús ajándék
szállj, egyre szállj...

Egy Élet, egy Halál
egy a mástól messze áll
s egyik kézből, kézből másik
másik kézbe, tág tenyérbe
száll a labda, száll.
Nem tudni Melyiktől indul,
már a játék röppen ám.
Nem komoly és nem vidám,
egyszerű csak, semmi több,
mint a csöpp, ha nedve csurran.
Mint a nyíl, ha messze surran,
meg nem értett mozgatókat,
ős erőt visz fűrge fáján
s meghatárolt furcsa pályán
egyre lendül fölfelé,
akaratlan, túrve, híven,
percről percre pontos íven,
így repül. Majd fennre érve
útja innen mélybe ér le.
S mint folyó, ha szerteárad

már a labda kézbe fárad...
Ím a Másik sarka fordul
és a lendülő marokbul
újra indul új futás.
Mind egyforma, egy se más.
Megforogva légi táncon,
végigfut a néma láncon.
... egy Élet ... egy Halál
Nem számít, ha rongyra válik
bőre vékonyul, kóca mállik.
Labda lenni: sorsa ez.
Kósza villám megdobálja
megverheti száz eső
sodorhatja hetyke szél,
egy az út és vár a cél,
tétován, vagy bátorul
Isten tárt ölébe hull.

ÉNEK A SZÁNTÁSBÓL

A szántásból ím szóljon az ének,
mert nemcsak mi vagyunk a szántóvetők.

A föld is megszánt minket,
vörös levelekkel szánt meg minket a föld.

A föld is elvet minket,
múlással vet el minket a föld.

A föld is learat minket,
temetőkkal arat le minket a föld.